

Балканите, шотландската или ирландската *уилиън* (uilleann) гайда, акордеон, устна хармоника и др. Някои инструменти като *зурната* (*zurna*) в България например, се използват изключително от Цигани. В мелодично отношение музика също е разнообразна: в Гърция номадите, полу-номадите и уседналите в селата използват заемки от гръцката музика и музиката на останалите балкански страни, върху които композират собствени песни; уседналите в градовете се вдъхновяват от ориенталския стил, който са възприели по време на престоя им в Турция в началото на века, но слушат и индийска музика, вдъхновяват се не на последно място и от циганските песни от Югославия. Текстовете също могат да бъдат с различен произход: например *Ловарите* от Австрия използват преводи на текстове от австрийски песни, но при всяко изпълнение променят текста и музиката, достигайки до онова, което вече наричат циганска песен. Понякога заемките обхващат цял културен ансамбъл: австрийските *Ловари* и *Синте*, притежават разказваческа традиция, чиято основа са вече забравените в съответните страни, унгарски и румънски приказки. Има случаи, когато цели местни празници са били „изнесени“ от Циганите по време на техните миграции. По този начин те са били запазени и погледнато отвън днес са възприемани като чисто цигански празници.

Циганската оригиналност в изкуството се дължи до голяма степен на качеството на художествената интерпретация. Опозицията творчество/интерпретация е нетрайна и художественото произведение остава винаги „отворено“: „всеки истински художник, поставен в определена система, не престава да заобикаля нейните закони, въвеждайки нови формални възможности и нови критерии за чувствителност“ (Умберто Еко, *Отвореното произведение*). Интерпретацията е творчество и това е особено видно във фламенкото, родено в Долна Андалусия: „Хитаните създават или по-точно казано, изковават гърленото пеене; те са неговата творческа сила. Фламенкото се кове заедно с андалуското желязо“ (Рикардо Молина и Антонио Майрена, поет *пайо* и певец *кало*, в *Mundo y formas del cante flamenco*). В Андалусия симбиозата между културите е толкова силна, че можем да говорим за *los Andaluces gitanos*, „цигански Андалусци“ в същата степен, в която говорим за „андалуски Цигани“ — символична размяна, настъпила в контекста на фламенкото. В музикалната и хореографска област подобни симбиози има в